

La platja de l'Arquitecte, a l'Ampolla, està amenaçada per l'ampliació del port esportiu ■ A.P.

Identitat o formigó

L'Associació de Veïns de L'Ampolla (Baix Ebre) va lliurar ahir a l'Ajuntament un plec de 400 al·legacions (recollides només en un mes) contra el Pla Especial del Port, presentat per quarta vegada el gener del 2011, i aprovat per l'Ajuntament el passat 24 de setembre, que suposaria, de realitzar-se, la destrucció de dues de les platges naturals d'aquest municipi mariner, a tocar del Delta.

La història d'aquest projecte —que compta amb el beneplàcit de la Direcció General de Ports i Costes de la Generalitat— ve de lluny, del 1993, en ple apogeu del llarg regnat municipal de l'alcalde Francesc Sancho (CiU), home fort de la federació nacionalista en aquestes terres (exdiputat, exdelegat de govern a l'època intensa, fa deu anys, de les protestes contra el Plan Hidrológico Nacional,

etc.), i que ara, després de les municipals del maig passat, disposa de la regidoria d'Urbanisme.

El cost de l'ampliació del port (270 amarres, a més de les 470 que té ara, no totes ocupades) està valorat en 15 milions d'euros i, pel que sembla, les institucions públiques concernides (Generalitat i Ajuntament), fent aquesta oferta de domini públic marí, esperen (o potser ja el tenen) que algun promotor privat piqui per realitzar aquesta obra faraònica, justificada oficialment —ja no caldria dir-ho— amb la cantarella que amb aquesta obra es revifarà l'economia local i suposarà ingressos per al municipi.

Tornem a allò de sempre: en un litoral que ja és un cafarnaüm d'hotels, ports esportius i urbanitzacions desorbitades —afectant direc-

tament uns espais naturals, que són la base del turisme de qualitat que es reclama— es projecten més agressions al més elemental sentit comú de la sostenibilitat, aquesta parauleta que, en abstracte, bona part dels polítics locals i nacionals esbomben en els seus discursos, mentre que, en la gestió diària, actuen com si no existís.

Es veu que la llei de costes no més existeix en contra dels xiringuitos populars i, en canvi, amb la benedicció de les administracions, pot cimentar-se el mar amb totes les facilitats reglamentades del món. Així, sense que ho sembli, anem incrementant la "crisi" real que tenim, l'ecològica, a més de l'econòmica, sepultada per aquest ball financer de xifres i tants per cent que ja no responen a res de concret.